21/03/2020

“Δεν έχουμε το δικαίωμα να βάλουμε σε κίνδυνο τις ζωές των αδελφών μας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

“Αυτή τη δύσκολη ώρα για όλους μας, για την Εκκλησία, για τον λαό μας, για την πατρίδα μας, για τον κόσμο ολόκληρο, δεν έχουμε την πολυτέλεια να είμαστε διχα-σμε--νοι, να κατηγορούν κάποιοι τους αλ-λους. Δεν πρέπει να θεω-ρη-σου-με ότι η απόφαση της πολι-τείας στρέφεται εναντίον της Εκ-κλη--σίας και της πίστεώς μας, όπως λε-νε κάποιοι. Η Εκκλησία και οι Πατέρες αντιμετώπισαν πάντοτε τα κρίσιμα προβλήματα με πίστη αλλά και με ρεαλισμό”, **αναφέρει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων απευθυνόμενος στον ιερό κλήρο, στα μοναχικά τάγματα και στον ευσεβή λαό της Ιεράς Μητροπόλεως.**

“Ας συνειδητοποιή-σου-με ότι κα-νείς δεν έχει δικαίωμα να βάλει σε κίνδυνο τη ζωή του αλλά περισ-σο-τερο τη ζωή των αδελφών του ενερ--γω-ντας απε-ρίσκεπτα ή κάνο-ντας επί-δειξη ζήλου και πίστεως.
Η πανδημία που μας ταλαιπωρεί τις τελευταίες εβδομάδες είναι μία δοκιμασία, είναι ένας μεγάλος πει-ρασμός και μάλιστα αυτή την ιε-ρώτατη και κατανυκτική περίο-δο της Αγί-ας και Μεγάλης Τεσσα-ρα-κο-στης”, **αναφέρει σε άλλο σημείο.**

Ἀγαπητοί πατέρες καί ἀδελφοί,

καθημερινῶς τελοῦμε στήν Ἱερά Μο-νή τῆς Παναγίας Δοβρᾶ τίς ἀκολουθίες τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Τίς τελοῦμε χω-ρίς τούς εὐλαβεῖς προσκυνητές καί τούς εὐσεβεῖς χριστιανούς πού τίς ἀκοῦτε ἀπό τόν «Παύ-λειο Λό-γο», τόν ραδιο-φω-νι--κό σταθμό τῆς Ἱερᾶς μας Μη-τρο-πό-λεως καί τίς παρακολουθεῖτε πλέον μέ τίς ἀπευθείας μεταδόσεις μέσα ἀπό τήν ἱστοσελίδα τῆς Ἱερᾶς μας Μη-τρο-πό-λεως.

Γνωρίζω ὅτι πολλοί ἀπό σᾶς θά θέλατε νά εἶστε παρόντες καί πα-ροῦσες στή θεία Λειτουργία, ὅμως μέ ἀπόφαση τῆς πολιτείας ἀπα-γο-ρεύθηκε ἡ τέλεση ὅλων τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν στούς ἐνοριακούς να--ούς, ἐξαιτίας τοῦ μεγάλου κιν-δύ-νου πού ὑπάρχει γιά τήν ἐξά-πλω-ση τῆς παν-δημίας τόν ὁποῖο προκαλεῖ ὁ συγχρω-τι-σμός περισ-σο-τέρων ἀτόμων στόν ἴδιο χῶρο.

Εἶναι ἀσφαλῶς μία δυσάρεστη ἀπόφαση γιά ὅλους μας, γιατί γιά ἐμᾶς τούς ὀρθοδόξους καί πολύ πε-ρισσότερο γιά τούς κληρικούς καί τούς μοναχούς ἡ λατρευτική ζωή εἶναι ἡ ζωή μας, εἶναι ἡ δύναμή μας, εἶναι ἡ καταφυγή καί ἡ παρηγορία μας.

Ἡ στέρηση αὐτή εἶναι πιό δύσκο-λη ἀπό τή στέρηση τῆς προσω-πι-κῆς ἐπικοινωνίας μέ τά οἰκεῖα καί προσφιλῆ μας πρόσωπα, ἀλλά, ὅπως δυστυχῶς ἐξελίσσεται ἡ παν--δημία σέ ὅλο τόν κόσμο, ἦταν ἀναγκαστική. Ἔτσι δέν ἔγινε δε-κτή ἡ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνό-δου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπό τούς ὑπευθύνους τῆς πολιτεί-ας γιά λόγους δημοσίας ὑγείας, γιά τήν ὑγεία τοῦ κάθε πιστοῦ ἀλ-λά καί ὅλων τῶν ἐπαφῶν του. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισε νά ὑπάρχουν κάποιες δυνατότητες τελέσεως τῆς θείας Λειτουργίας λίαν πρωί μέ λίγα ἄτομα, ἀλλά καί αὐτό εἶχε κινδύνους. Γι᾽ αὐτό καί ἀκριβῶς πάρθηκαν αὐτά τά μέτρα.

Αὐτή τή δύσκολη ὥρα γιά ὅλους μας, γιά τήν Ἐκκλησία, γιά τόν λαό μας, γιά τήν πατρίδα μας, γιά τόν κόσμο ὁλόκληρο, δέν ἔχουμε τήν πολυτέλεια νά εἴμαστε διχα-σμέ--νοι, νά κατηγοροῦν κάποιοι τούς ἄλ-λους. Δέν πρέπει νά θεω-ρή-σου-με ὅτι ἡ ἀπόφαση τῆς πολι-τείας στρέφεται ἐναντίον τῆς Ἐκ-κλη--σίας καί τῆς πίστεώς μας, ὅπως λέ-νε κάποιοι. Ἡ Ἐκκλησία καί οἱ Πατέρες ἀντιμετώπισαν πάντοτε τά κρίσιμα προβλήματα μέ πίστη ἀλλά καί μέ ρεαλισμό.

Ἄς συνειδητοποιή-σου-με ὅτι κα-νείς δέν ἔχει δικαίωμα νά βάλει σέ κίνδυνο τή ζωή του ἀλλά περισ-σό-τερο τή ζωή τῶν ἀδελφῶν του ἐνερ--γώ-ντας ἀπε-ρίσκεπτα ἤ κάνο-ντας ἐπί-δειξη ζήλου καί πίστεως.
Ἡ πανδημία πού μᾶς ταλαιπωρεῖ τίς τελευταῖες ἑβδομάδες εἶναι μία δοκιμασία, εἶναι ἕνας μεγάλος πει-ρασμός καί μάλιστα αὐτή τήν ἰε-ρώτατη καί κατανυκτική

περίο-δο τῆς Ἁγί-ας καί Μεγάλης Τεσσα-ρα-κο-στῆς. Γιά νά περάσει χρειά-ζε-ται πίστη, ὑπομονή καί προσευχή. Καί ἐάν ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας, ὅταν ὁ διά-βο-λος τόν ἀνέβασε στό πτε-ρύ-γιο τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καί τοῦ εἶπε ἄν εἶναι Υἱός τοῦ Θεοῦ νά πέσει κάτω, γιατί ὁ Θεός ὑπο-σχέ-θηκε ὅτι θά στείλει τούς ἀγ-γέλους του νά τόν προστατεύ-σουν, τοῦ ἀπήντησε «οὐκ ἐκπει-ράσεις Κύ-ριον τόν Θε-όν», νομί-ζουμε πώς ἔχου-με ἐμεῖς τό δικαί--ω-μα νά ἐκ-πει-ράζουμε τόν Θεό, ἀδια-φορώ-ντας γιά τίς ὁδηγίες τῶν εἰ-δι-κῶν καί τούς κινδύνους μολύν-σε-ως καί διαδόσεως τοῦ ἰοῦ πού ἐλλο-χεύουν ἐκεῖ πού βρίσκονται περισ-σότεροι ἄνθρωποι μαζί; Ἀσφαλῶς ὄχι.

Δέν ὑπάρχει βέβαια ἀπολύτως κα-μία ἀμφιβολία ὅτι ἡ θεία Κοι-νωνία εἶναι Σῶμα καί Αἷμα Χρι-στοῦ, εἶναι φάρμακο ἀθανα-σίας, ἀπό τό ὁποῖο, ὅπως εἶπα πολ-λές φορές τό τελευταῖο διάστημα, δέν κινδυ-νεύ--ουμε νά κολλήσουμε κα-μία ἀσθένεια. Αὐτή εἶναι ἡ ἀκρά-δα-ντη πίστη μας, ἀνεξάρτητα ἐάν κάποιοι δέν τήν ἀποδέχονται ἤ καί τήν χλευά-ζουν.

Ὅμως ὁ συνωστισμός εἶναι αἰτία γιά νά κολλήσει κανείς ἀπό τόν διπλανό του καί ὄχι μόνο νά θέσει τή δική του ὑγεία σέ κίνδυνο ἀλλά καί τῶν συνανθρώπων του μέ τούς ὁποίους θά ἔρθει σέ ἐπα-φή. Καί δέν ἔχουμε δικαίωμα νά παί-ζουμε μέ τήν ὑγεία καί τή ζωή μας καί αὐτή τῶν ἀδελφῶν μας. Ἔχου-με εὐθύνη πού ἀπορρέει ἀπό τήν πίστη μας. Ἔχουμε ὑποχρέω-ση νά κάνουμε ὑπακοή καί στούς ἰα-τρούς, γιατί εἶναι ἐντολή τοῦ Θεοῦ νά τούς τιμοῦμε, ἐπειδή αὐ-τός μᾶς τούς ἔδωσε.

Ἡ θεία Κοινωνία εἶναι Ἄρτος Ζωῆς, καί ὀφείλουμε νά μετέ-χου-με σέ αὐτήν «μετά φόβου Θεοῦ, πί-στεως καί ἀγάπης», «ἵνα μή», ὅπως λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, «ἐπί πολύ ἀφιστάμενος θηριάλω-τος ὑπό τοῦ νοεροῦ λύκου γένω-μαι», καί εἶναι ὀδυνηρό νά τή στερούμεθα παρά τή θέληση καί τήν ἐπιθυμία μας.

Ὅμως ὁ Χριστός δέν μᾶς ἐγκατα-λεί-πει ποτέ, ἐάν δέν τόν ἐγκατα-λεί---ψου-με ἐμεῖς. Καί ὑπάρχουν μεγάλοι ὅσιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐρημίτες καί ἀσκητές, ὅπως ὁ πο-λι-οῦχος τῆς Βεροίας, ὁ ὅσιος Ἀντώ--νιος ὁ νέος, ἤ ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία, πού θά ἑορτάσουμε σέ λίγες ἡμέ-ρες, οἱ ὁποῖοι λόγω τῶν ἰδιαιτέ-ρων συνθη-κῶν τῆς ζωῆς τους κοινώνησαν με-τά ἀπό 40 χρό-νια. Αὐτό ὅμως δέν στάθηκε ἐμπόδιο οὔτε στή σωτηρία οὔτε στόν ἁγιασμό τους.

Ἡ κατάσταση αὐτή πού ζοῦμε εἶ-ναι κατάσταση πολέμου, «ἀο-ρά-του» ἀπό τήν ἰατρική της πλευρά, ὅπως λένε πολλοί ὑπεύθυνοι, ἀλ-λά συγχρόνως καί ἀπό τήν πνευ--ματική της πλευρά. Κι ὅπως οἱ εἰδικοί, οἱ ἰατροί, ἡ πολιτεία ἀγω-νίζονται νά νικήσουν στόν ἀό---ρατο πόλεμο κατά τῆς πανδη-μίας, ἔτσι καί ἐμεῖς θά πρέπει νά ἀγωνιζό-μεθα νά μήν ἡττηθοῦμε στόν ἀό-ρα-το πνευματικό πόλεμο πού ἔχει προκύψει.

Καί δέν θά ἡττηθοῦμε, ἐάν ἀντί νά ἀσχολούμεθα μέ τό θέμα τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς θείας λατρείας, κρίνοντας καί κατακρίνοντας τή στάση ὅλων τῶν ἐμπλεκομένων πλευρῶν, ὑπακούσουμε μέ συνέ-πεια καί αὐστηρότητα στίς ὁδηγίες τῶν εἰδικῶν καί χρησιμοποιή-σου-με ὡς ὅπλο μας στόν πόλεμο αὐτό τήν προσευχή.

«Ἰησοῦ ὀνόματι μά-στιζε πολεμί-ους», μᾶς προτρέ-πει ὁ ἅγιος Ἰωάν-νης τῆς Κλίμα-κος.

Ἄς τό κάνουμε καθημερινή μας πράξη. Ἄς μήν νικηθοῦμε ἀπό τόν πει-ρα-σμό, ἀλλά ἄς καταφύγουμε μέ τα-πείνωση καί μέ πίστη στήν ἀδιά-λειπτη προσευχή πρός τόν Θεό καί πρός τούς ἁγίους μας, γιά νά μᾶς προστατεύσουν καί νά μᾶς ἀπαλλάξουν ἀπό αὐτόν τόν πει-ρα-σμό, γιά νά μήν θρηνήσουμε ἄλλα θύ-ματα, γιά νά ἐνισχύουν καί νά στηρίζουν τό ἰατρικό καί νοσηλευ-τικό προσωπικό, τούς ἐρευνητές καί τούς ὑπευθύνους, ὅσους φρο-ντίζουν καί κοπιάζουν γιά νά εἴ-μεθα ἐμεῖς ὑγιεῖς, χωρίς νά δια-μαρ-τυρόμεθα, χωρίς νά δείχνουμε ἀνυπακοή στίς ἐντολές τῶν εἰδι-κῶν καί τοῦ κράτους μας, χωρίς νά ἁμαρτάνουμε κρίνοντας καί κα-τακρίνοντας ἀδελφούς μας, ἀλ-λά ἀκόμη καί ἱερεῖς, ἐπισκόπους ἤ τήν Ἐκκλησία μας, χωρίς νά δι-χα-ζό-μεθα καί νά διασπαζόμεθα ὡς σῶ-μα Χριστοῦ.

Μαζί μέ ὅλους ἐσᾶς θά προσεύ-χο-νται νύκτα καί ἡμέρα οἱ μοναχοί καί οἱ μοναχές ὄχι μόνο τῆς Ἱερᾶς μας Μη-τροπόλεως ἀλλά καί ὅλης τῆς πατρίδος μας καί θά τελοῦν «κεκλει-σμένων τῶν θυρῶν», ὅπως ἀπο-φα--σίσθηκε, τίς ἱερές Ἀκολουθίες καί τή θεία Λειτουρ-γία, ὅπου εἶναι δυνατόν, γιά ὅλους τούς «δι᾽ εὐλόγους αἰτίας ἀπολει-φθέντας», τίς ὁποῖες θά μπορεῖτε νά παρακολουθεῖτε μέ ἀπευθείας μεταδόσεις ἀπό τόν ρα-διο--φωνικό σταθμό καί τήν ἱστοσελίδα τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως.

Ἄς ἀντλοῦμε δύναμη ἀπό τήν προσευχή καί ὁ Θεός, εἶναι βέβαιο, θά μᾶς δώσει μέ τόν τρόπο πού ἡ ἀγάπη του γνωρίζει τή χάρη καί τήν εὐλογία πού στερούμεθα αὐτή τήν περίοδο τῆς δοκιμασίας καί θά δώσει καί τήν ἔκβαση τοῦ πειρα-σμοῦ.

Ἀλλά ἄς στρέψουμε καί τόν νοῦ μας σέ ὅλα ἐκεῖνα τά παιδιά μας, τούς ἀστυνομικούς, τούς στρατιῶ-τες, οἱ ὁποῖοι φυλάσσουν τά σύνο-ρά μας κάτω ἀπό δύσκολες συν-θῆκες καί ἄς προσευχηθοῦμε καί γι᾽ αὐτούς.

Βλέπετε δύο μεγάλοι πειρασμοί μέσα στήν περίοδο αὐτή τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ἐ-μεῖς ὅμως ἔχουμε ὅπλα καί τά ὅπλα μας εἶναι ἡ προσευχή, εἶναι νά στραφοῦμε στόν Κύριο καί νά ζητήσουμε καί τά ἀδέλφια μας νά ἐνισχύσει μέ τήν ἀγάπη καί τή φροντίδα τῶν ἁγίων Πατέρων καί μοναχῶν, καί σέ ἐμᾶς νά χαρίσει ὑπομονή καί ὑπακοή στό θέλημα καί τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Θεός νά εἶναι μαζί μας.

Διάπυρος πρός τόν φιλάνθρωπο Θεό εὐχέτης
Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας Παντελεήμων